

странны библиотеки (трѣба отъ сърце да благодаримъ тѣзи просвѣтены мѣжъе, които издырили и прибрали между свои-тѣ и наши тѣ тѣзи драгоценны древности, а то инакъ отдавна тѣ щѣхъ да сѣ предадены на вѣчно забвеніе), не ще да не излишно и съобщеніе-то йоще на три старобългарскы рѣкописи, които са-нахождатъ въ отечество-то ми Елѣна, градецъ въ Търновско окрѣжіе.

Тѣ сѣ двѣ Четвероиевангелія и единъ Дамаскинъ, и може да ги наречемъ *Елѣнскы памешници*.

Четвероиевангелія-та са-нахождатъ въ реченія градецъ у г-на Никифора П. Костандинова, останѣлы нему въ наслѣдство отъ дѣды и прадѣды, сѣ свещенници *). Тѣ и двѣ-тѣ сѣ писаны на пергаменъ, въ форматъ октавъ — едно-то въ по-гольмъ сѣ по-едро уставно писмо, нѣкадѣ по-хубаво а нѣкадѣ по-долнѣе, като по-бърже писано, — а друго-то въ по-малакъ форматъ сѣ по-дребно уставно

*) До предъ единъ поясъ време, въ отечество-то ми Елѣна (може и въ другы села и градовце да не было) свещенническый-тѣ чинъ преминувалъ по наслѣдство на сынове и внуцы, и не было дозволено да възпріеме нѣкой този чинъ, ако той не произлѣзвалъ отъ попско колѣно. И до днесъ въ Елѣна има нѣколко таквызи попскы по наслѣдство порѣкла. На г-на Никифора покойный-тѣ дѣдо Попъ Марко бѣше и той отъ попско порѣкло; той и йоще нѣкои неговы връсници, стары свещенници, като що были са-учили по стары рѣкописны книги, четяхъ въ църква по чисто старобългарско произношеніе; въ четенъе-то имъ доро и на носовы-тѣ: ѡ, ѡж, ѡ, ѡа са-чуваше нѣкакво носово произношеніе — *да свелшиш сѣ и мен швоге . . . да бжидешъ воля швога . . .*